

vidtfrævende Duffer. Denne Advarsel, hvor- med jeg vil slutte, er ikke greben ud af Lufsten.

Justitsministeren: Uagtet jeg, hvad jeg haaber, at det ærede Thing vil billige, agter saa noie som muligt at holde mig til selve den foreliggende Sag, nemlig det af den ærede Landssthingsmand indbragte Forslag til Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget, saa vil det dog være nødvendigt for mig først et Dieblif at komme tilbage til den Sag, som vi forleden Dag forhandlede her, nemlig den samme ærede Landssthingsmands Forespørgsel til Regjeringen om, hvorvidt den agtede paany- laar at indbringe det i forrige Session forhandlede Lovforslag om Island for Rigsdagen. Jeg tillod mig dengang at udtale — og jeg maa nu gjentage det — at Regjeringen efter Udsalbet af de Forhandlinger, der have været førte med det sidste Althing om Forfatningsagen i dens Heelhed, ikke har troet det rigtigt, hverken at give efter for de Begjæringer, der med Hensyn til samme bleve stillede fra Althingets Side, eller at octroiere en særlig Forfatning for Island overensstemmende med det Udkast til en saadan Forfatning, der havde været Althinget forelagt. Jeg tillod mig endvidere at anføre, at Grunden til denne Regjeringens faste og bestemte Beslutning var, at den fandt det betænkeligt baade for Island og for Landet i dets Heelhed, om en regulair constitutionel Forfatning for Islands særlige Sager for Tiden blev indført. Regjeringen har fundet dette betænkeligt baade i Betragtning af de Vidnesbyrd, som selve Forhandlingerne paa Althinget ave givet om Islændernes politiske og finansielle Udvikling, og af Hensyn til de particularistiske Tendentsjer, som saa stærkt ere komne til orde deroppe, men tillige fordi Althingets Majoritet i Virkeligheden ikke selv for Tiden ønsker en Forfatning indført for Islands særlige Anliggender. Ikke blot af de Grunde, som meest ere faldne i Dinene, ikke blot fordi man ikke har villet føie Islænderne i at gaae ind paa saadanne statsrettlige Anskuelser som dem, hvilke de foretrak, og ikke blot fordi man ikke har villet anerkjende den finansielle Understøttelse, som man har været villig til at lade tilflyde

Island som et Netskray, men ogsaa fordi man i Realiteten har været nogen Betænkelighed for, at Islænderne ikke skulde kunne komme ud af det med de Midler, der vilde blive dem tilstaaede, naar de skulde føre, hvad jeg i Mod- sætning til den nuværende Tilstand, vilde kalde deres selvstændige Husholdning, — er det væsentligt, at Sagen har stillet sig saaledes for Regjeringen, at den ikke har kunnet finde det forsvarligt nu at søge en constitutionel Forfatning for Islands særlige Anliggender indført. — Men er dette nu Regjeringens Standpunkt, saa kan der efter min og dens Overbeviisning ikke heller være Tale om at gennemføre et Forslag til Lov, der i og for sig ikke har noget andet Diemed end at bestemme de Forholdsregler, der maatte træffes fra Lovgivningsmagtens Side, for at den særlige Forfatning kunde træde i Virksomhed, og for at samtidig dermed — før kan det efter min Anskuelse ikke skee — Grundloven kunde publiceres paa Island. Det vil efter min bestemte Overbeviisning ikke være forsvarligt at publicere Grundloven paa Island, før der samtidig dermed indføres en regulair Forfatning for Islands særlige Anliggender. Spørgsmaalet herom ligger egentlig udenfor nærværende Sag; men jeg har dog ikke villet tilbageholde min aldeles bestemte Anskuelse ogsaa om dette Punkt. Det Resultat, som Regjeringen er kommen til, er, som sagt, at der ikke nu er Anledning til at indføre en forfatningsmæssig Tilstand paa Island for dette Lands særlige Anliggender, men at man derimod maa ansee det for rigtigt, at Islænderne faae Tid til — hvad den ærede Tale kaldte — at funde sig for at komme til andre Anskuelser i statsretlig Henseende og faae Leilighed til at udvikle sig mere ved Hjælp af communale Institutioner og at uddanne sig baade i finansiell og politisk Henseende, hvoraf Følgen altsaa er, at der vil kunne gaae en ubestemt Tid hen, inden der kan blive Spørgsmaal om virkelig at indføre en Forfatning for Islands særlige Anliggender. Men under saadanne Forhold har Regjeringen selvfølgelig heller ikke kunnet ansee det for hensigtsmæssigt nu nærmere at bestemme de Modaliteter, om hvilke der først i dette Tilfælde,